

[Hassing-Jørgensen.]

Virkning at hindre Sandet i at trænge ind i Havnen, men er virkningsløs over for Nedbrydningen af Tangerne og over for Sandvandringer, navnlig over for Sandvandringer fra Kysten ind i Fjorden, hvad andet kan der da være at gøre end at gennemføre de Anlæg, som man i første Omgang undlader? Jeg kan godt forstaa, at denne Tanke synes tiltalende for de lokale Stemninger, og maaske er den til en vis Grad fremkommet ud fra Ønsket om at komme dem i Møde, hvis der overhovedet er en Mulighed; men naar den ikke har faaet nogen som helst Tilslutning fra den i Kommissionen saa stærkt repræsenterede Sagkundskab, synes jeg heller ikke, at den kan komme i Betragtning i Rigsdagen. I øvrigt er jo Bygningen af disse to Moler den største Del af Udgiften efter Forslag II. Det er i det hele ikke nogen billig Historie. Disse Moler alene beregnes at ville koste ca. 30 Mill. Kr. Det er altsaa langt den største Post i Udgiften efter Forslag II, og de interessante Udtalelser, som blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Christiani, understregede jo meget stærkt den Risiko, som er forbundet med Bygningen af Molerne paa dette Sted.

Det er forstaaeligt, at Partiernes Ordførere ikke har villet binde sig for stærkt under denne første Behandling af en Sag, som jo unægtelig er vanskelig, og jeg finder det rimeligt, at man vil se nøje paa Sagen i det kommende Udvalg. Men det vilde ikke være forsvarligt at trække denne Sag i Langdrag. Selv om der er bevilget Penge til de midlertidige Foranstaltninger, kan Havet pludselig blande sig i Diskussionen med den Styrke, som vi adskillige Gange har opnaaet Erfaringer for. Jeg tillader mig derfor at anbefale Forslaget til grundig og energisk Behandling i Udvalget og derefter til hurtigst mulig Fremme i Rigsdagen.

Fr. Dalgaard: Det er ikke som sagkyndig, jeg tager Ordet i denne Debat, og det er heller ikke som direkte Repræsentant for de lokale Egne, som er stærkest berørt af denne Sag. Naar jeg tager Ordet, er det, fordi jeg i mange Aar har fulgt Limfjordsspørgsmaalet. Jeg er barnefødt paa Egnen og har altid med stor Interesse fulgt disse Spørgsmaal, og jeg har været forbavset, baade over Kommissionsbetænkningen og tidligere det sagkyndige Udvalgs Redegørelse og ogsaa over den højtærede Minister for offentlige Arbejders Forelæggelse af denne Sag. Det er jo rigtigt, som det ærede Medlem, min Partifælle Hr. Friis-Skotte, gjorde opmærksom paa, at naar den højtærede

Minister i sin Forelæggelsestale stiller Tallene op paa den Maade, at der i Kommissionen har været stort Flertal for en Lukning mod Vest, er det i høj Grad Sandhed med Modifikation. Der er jo ikke Tale om, at der, som den højtærede Minister siger i sin Forelæggelsestale, er 17, maaske 19, for en Lukning mod Vest, og kun et Par Stykker, der kunde tænke sig Kanalen. Det er jo slet ikke rigtigt. Der er kun 8 af Kommissionens Medlemmer, som ønsker effektiv Lukning mod Vest, 12 er imod, og det 21de Medlem ved man intet om i saa Henseende. Saaledes er jo Tallene, men den højtærede Minister bruger sine, skal vi sige lidt kalkulatoriske Tal til Forsvar for et mærkeligt Forslag, et Forslag, som, uden at man kan sige, at det er virkelig underbygget af Sagkundskaben, gaar ud paa simpelt hen at give op over for et Problem, som man dog i mere end to Menneskealdre med stort Held har bakset med; men pludselig giver man op.

Den højtærede Minister er jo ikke Fagpolitiker og har, saavidt jeg ved, ikke beskæftiget sig meget med disse Ting, men jeg vil tro, at Forelæggelsen af denne Sag paa den Maade, den er sket, vil være en gavnlig Lære for den højtærede Minister om, hvad folkelig Politik betyder. Folkelig Politik og Politik i det hele taget er jo det muliges Kunst. Naar den højtærede Minister læser det sagkyndige Udvalgs Beretning og navnlig Kommissionens Betænkning, vil han være klar over, at den Løsning, som han nu altsaa hælder til, og det er der ikke Spor at indvende imod, ikke vil have store Muligheder for at blive gennemført. Saa vidt jeg ved, var den højtærede Minister ogsaa nogenlunde kendt med, hvordan man herinde paa Rigsdagen i det store og hele saa paa Spørgsmaalet om en fuldstændig Lukning. Ikke desto mindre kommer den højtærede Minister med et Forslag, som der ikke synes at være megen Mulighed for at faa gennemført, og som ikke har — det vil jeg paastaa — den tilstrækkelige Underbygning af virkelig Sagkundskab, og siger: Jeg ønsker lukket. Jeg tror som sagt, at den højtærede Minister efter den Behandling, Sagen faar i dette høje Ting, vil være belært om, at man ikke saadan uden videre kan trumfe sin Mening igennem.

Naar der spørges om, hvad det er for Interesser, der er stærkest fremme ved Behandlingen af denne Sag, vil man af den Debat, der er gaaet forud, være blevet klar over, hvis man ikke var det i Forvejen, at det ikke er en enkelt Interesse, det er ikke en lokal Interesse, det er ikke et enkelt Erhvervs Interesser, men det er mange for-